

Sunnuntai 6.7.2014
Aamuseurat 08:00
Jukka Tuppurainen

Kuluneen vuoden aikana on keskusteltu vilkkaasti monessa eri yhteydessä herännäisyyden suhteesta Raamattuun. Keskustelua seuranneena mieleen on noussut herättäjäjuhlapuhe Ylihärmän herättäjäjuhlilta vuodelta 1982. Nuorena puheet joissa muisteltiin vanhoja seurapuheita ja saarnoja tuntuivat tylsiltä, kuin lämmitetyiltä maitoperunoilta, mutta myöhemmin olen ymmärtänyt uudella tavalla apostolin sanat: ”Muistakaa johtajianne, niitä, jotka julistivat teille Jumalan sanaa. Pitäkää mielessänne, miten he elämänsä elivät, ja ottakaa heidän uskonsa esikuvaksenne. Jeesus Kristus on sama eilen tänään ja iankaikkisesti.” (Hbr. 13:7,8) Juuri näitä apostolin sanoja käytti Erkki Kurki-Suonio puhuessaan Ylihärmän herättäjäjuhlilla 32 vuotta sitten. Hän kertoi vuonna 1823 syntyneestä arkkiatri Otto Hjeltistä, joka nuorena tempautui herännäisyyden pariin Helsingissä. Hjelt teki pitkän matkan Nilsiin ja sai Paavo Ruotsalaiselta neuvon tutkia Jumalan sanaa joka päivä ahkerasti. Näin Hjelt teki koko pitkän elämänsä ajan. Tuolloin 1980-luvulla myös käytiin kirkossamme kiihkeää keskustelua Raamatusta. Kurki-Suonio sanoi, kuinka Raamattu ei ole vain ihmisten inhimillisiä ajatuksia, vaan sen kautta puhuu elävä Jumala: ”Näin sanoo Herra.” Jos pidämme Raamattua vain inhimillisenä hengentuotteena, se sulkeutuu meiltä, eikä siitä ole apua silloin kun sitä tarvitsisimme. Muistan kuunnelleeni Erkki Kurki-Suonion vaikuttavaa puhetta hieman huvittuneena. Olinhan lukenut tuolloin kokonaisen yhden vuoden teologiaa ja oppinut tieteellisen raamatuntutkimuksen alkeet. Vanhan Kurki-Suonion puhe kuulosti tosi vanhanaikaiselta.

Onneksi opinnot jatkuivat ja ne ovat jatkuneet yhä. Elämä Jumalan koulussa on opettanut ajattelemaan asioita yhä uudelleen uudella tavalla. Näillä juhlilla moni on tehnyt tiliä suhteestaan juhlapaikkakuntaan. Lapua ei jätä ketään kylmäksi. Lapua on vaikuttanut elämäni paljon. Vanhempani on vihitty Siirilän pappilassa, itse olen syntynyt täällä Lapualla, niin kuin moni muukin lähipitäjissä asunut aikoinaan syntyi. Ylioppilaskeväänä sain työpaikan Lapualla. Ensimmäisenä aamuna töissä työnjohtajalle esittäytyttyä työnjohtaja irvisti kuin olisi juonut jotain kitkerää ja sanoi: ”Hyi kauhia kun ruma nimi. Lapualla ei asu ketään nuan ruman nimistä.” Hän oli oikeassa, en ole koskaan asunut täällä. Juhlakentän vieressä olevassa lukiossa, jossa lapseni saattavat parhaillaan heräillä oli myös vaimoni viimeinen työpaikka. Viimeisen kerran seuroissa vaimoni kanssa olimme Lapuan opistolla itsenäisyyspäivän aattona vajaat viisi vuotta sitten. Seuraavana päivänä 6.12. todettiin vaimoni vakavan sairaiden uusineen ja kahdeksan kuukautta myöhemmin jäin leskeksi.

Viime vuosina, kun oma pohja elämässä on tuntunut monesti vajoavan, on ollut pakko etsiä tukevaa pohjaa. Hyvää tarkoittavista lohdutuksista ei ole ollut apua. Oikeastaan vain ne jotka ovat joutuneet kulkemaan samojen vaiheiden läpi voivat ymmärtää jotain. Apua ei ole löytynyt mistään muualta kuin Jumalan sanasta. On ollut pakko tarttua niihin lupauksiin, jotka Herra itse on sanassaan sanonut. On ollut pakko luottaa siihen, että Herra on edelleen orpojen isä ja leskien turva, vaikka yhteiskunta huolehtiikin hyvin silloin kuin äiti tai isä otetaan alaikäisiltä lapsilta pois.

Hautakiven ostaminen tuntui ylivoimaisen vaikealta. Kiveen kaiverrutin yhden jakeen Roomalaiskirjeestä: ”Ratkaisevaa ei siis ole mitä ihminen tahtoo tai ehtii, vaan se että Jumala

armahtaa.” (Room. 9:16) Nuo sanat ovat kuulemma puhutelleet muitakin Ylistaron hautausmaalla kulkeneita.

Aivan erityisen rakkaaksi on tullut myös Siionin virsien aamuvirsi: ”Ah herää sydämeni uskomaan, toivomaan.” (SV 220) Se soi radion hartaana sävelevä juuri sinä aamuna kun menimme vaimoni kanssa sairaalaan, mieli täynnä epävarmuutta ja pelkoa. Tänäkin aamuna Herra on herättänyt meidät, että oppisimme huutamaan häntä avuksi. On aihetta kiittää, että olemme niin terveitä, että pystyimme nousemaan ja lähtemään juhlille. Sanotaanhan virressä myös: ”Sun sanassasi aina mua auta pysymään.” Uskomme ja rakkautemme ei ole useinkaan esikuvaksi kelpaavaa Jumalan edessä, mutta Jeesus Kristus on edelleen sama, hän oli sitä eilen, on tänään ja ikuisesti ja hänellä yksin on ikuisen elämän sanat.

Edellisistä Lapuan juhlista ei ole jäänyt montakaan muistikuvaa. Ehkä siksi, että sain silloin auringonpistoksen, en millään suostunut pitämään lakkia päässä. Päätösseurojen jälkeen tapasin tutun nurmolaisen vanhan paapan, joka kertoi juhlien aikana käyneensä tervehtimässä ystäväänsä Lapuan terveyskeskuksessa, ystävykset olivat vapaussotureita. Paappa oli sanonut lähtiessä ystävälleen: ”Taivaassa tavataan.” Sitten hän kysyi: ”Lupasinko liikaa?” En muista mitä vastasin, mutta nyt sanasta Jumala on kädestä pitäen opettanut: Isämme kodissa on tilaa ja monta huonetta. Jokaisesta meistä tulee aikanaan orpo tai leski. Jumalan sanan perusteella meillä on kuitenkin iankaikkisen elämän ja jälleennäkemisen toivo. Kunpa kerran jälleennäkemisen juhlassa voisimme sanoa: ”Tässä me olemme, minä ja lapset.” (Hbr. 2:13) ja jo nyt erotessamme voimme sanoa: ”Taivaassa tavataan!”